

Ιερώτατε Μητροπολίτα Νέας Ιερσέης, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητέ ἀδελφέ καί συλλειτουργέ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Απόστολε, χάρις εἴη τῇ ὑμετέρῃ Ιερότητι καί εἰρήνη παρὰ Θεοῦ,

Ἀξίως ἀνέρχεσθε σήμερον εἰς τό Σύνθρονον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νέας Ιερσέης, ἀναλαμβάνων τήν διαποίμανσιν μιᾶς ἐκλεκτῆς μερίδος τοῦ ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτεῖαις Ἀμερικῆς πληρώματος τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας. Μεγάλη ἡ τιμή δι' ὑμᾶς, μεγάλη ἡ εὐθύνη ἐνώπιον Θεοῦ καί ἀνθρώπων.

Ὁμίλησεν ἡ θεία χάρις διά τῆς ὁμοφώνου κανονικῆς ψήφου τῶν Ιερωτάτων Παρέδρων τῆς περί ἡμᾶς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου καί ἀπό τῆς σήμερον ἀναλαμβάνετε πλέον ἐπισήμως τό καλόν ἔργον διακονίας τοῦ ποιμνίου σας. Ἐχετε ἤδη πείραν μακράν εἰς τά ἐκκλησιαστικά πράγματα, συναχθεῖσαν κατά τήν εὐορκον διακονίαν σας ἀπό πολλάς θέσεις εὐθύνης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἐχετε λιπαράν θεολογικήν παιδείαν, ἡ ὁποία εἶναι πάντοτε πηγὴ ἐμπνεύσεως καί πολύτιμος ἀρωγός. Διαθέτετε σύγχρονον πνεῦμα, πολλάς ὀργανωτικὰς καί διοικητικὰς ἰκανότητας. Ὅλα αὐτὰ προσιωνίζονται μίαν γόνιμον παρουσίαν καί ποιμαντορίαν εἰς τὴν θεοθήρητον Ἐπαρχίαν σας.

Ὁ πυρὴν τῆς ἀποστολῆς σας καί ἡ ρίζα ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ ἀντλήτε ἰκμάδα ἀλλὰ καί κατεύθυνσιν, εἶναι ἡ εὐχαριστιακὴ πραγμάτωσις τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ εὐχαριστιακὴ ἐκκλησιολογία, τὰ θεμέλια τῆ ὁποίας εὐρίσκονται εἰς τὴν Βιβλικήν, τὴν Ἀποστολικήν, τὴν Πατερικὴν καί τὴν Λειτουργικὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, θέλει τὸν Ἐπίσκοπον προεστῶτα τῆς εὐχαριστιακῆς συνάξεως, μέ ὅλας τὰς λοιπὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀρμοδιότητας καί προνομίας του νὰ ἀπορρέουν ἀπὸ αὐτὴν τὴν θέσιν καί λειτουργίαν του.

Ἐκεῖ εὐρίσκονται καί αἱ ἀπαντήσεις εἰς τὰ σύγχρονα προβλήματα, τὰ ὁποία ἀντιμετωπίζει ὁ λαός τοῦ Θεοῦ. Ἀπέναντι εἰς αὐτὰ καλεῖσθε νὰ ἀξιοποιήσητε μέ σθένος τὰς ἀξίας καί τὰς παραδόσεις, τὰς ὁποίας διέσωσεν ἡ Ἐκκλησία εἰς ὅλην ἱστορικὴν τῆς πορείαν. Εἰς τὴν ἐποχὴν μας βεβαίως, ἡ παραδοσιακότης συνήθως ταυτίζεται μέ συντηρητισμόν καί θεωρεῖται ἐμπόδιον εἰς τὴν ἀνανέωσιν καί τὴν πρόοδον. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ συντηρητισμός εἶναι τελείως ξένος πρὸς τὴν αὐθεντικὴν παραδοσιακότητα. «Ἡ συντήρηση», γράφει ὁ Καθηγητὴς Γεώργιος Μαντζαρίδης, «ἀκίνητοποιεῖ καί τελικὰ νεκρῶνει τὴν παράδοσιν. Ἀπὸ τὴν ἀποψη αὐτὴν ὁ συντηρητισμός εἶναι ἀντιπαραδοσιακός». Παραδοσιακότης εἶναι ἡ βίωσις καί ὁ σεβασμός τοῦ δυναμισμοῦ τῆς ζωῆς, τρέφεται δέ ἀπὸ τὴν βεβαιότητα ὅτι δέν ὑπάρχει ἀληθὴς πρόοδος, ἂν αὐτὴ δέν εἶναι τεθεμελιωμένη «ἐπὶ τὴν πέτραν» τῆς πείρας τῶν γενεῶν καί τὴν ἐπικαιροποίησιν τῆς εἰς τό ἐκάστοτε παρόν. Ἡ πεμπουσία τῆς παραδόσεώς μας εἶναι ἡ πίστις εἰς Χριστόν, τὸν σαρκωθέντα προαιώνιον Λόγον τοῦ Θεοῦ, τὸν λυτρωσάμενον ἡμᾶς ἐκ τῆς τοῦ Ἄδου τυραννίδος. Αὐτὴ εἶναι ἡ πανσωστικὴ ἀπάντησις εἰς τό ἔσχατον νόημα τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ κόσμου.

Ζῶμεν εἰς μίαν ἐποχὴν, ἡ ὁποία θέτει ὑψηλὰς ἀπαιτήσεις εἰς τοὺς διακονοῦντας τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Οὐδεμία βεβαίως περίοδος εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος ὑπῆρξεν εἰδυλλιακῆ. Πρωτόγνωροι τάσεις, αἱ ὁποῖαι ἀπειλοῦν τὴν ἱερότητα τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου καὶ τὴν ἀκεραιότητα τῆς δημιουργίας, γερμίζουσι μέ εἰδῶλα καὶ ψευδαισθήσεις τὴν ψυχὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ παρεμποδίζουσι τὸ εὐάγγελον μῆνυμα τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας νὰ φθάσῃ εἰς τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν των. Ἐνώπιον ὅλων αὐτῶν, ἡ Ἐκκλησία καλεῖται νὰ ἀναπτύξῃ καὶ νὰ ἀναδείξῃ τὴν διακονικὴν ταυτότητά της. Αὐτὴ ἀπειλεῖται σήμερον ὄχι μόνον ἀπὸ τὴν ἐκκοσμικέυσιν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἐσωστρέφειαν μιᾶς πνευματικότητος, ἡ ὁποία μάλιστα ἐμφανίζεται ὡς γνησία ἔκφρασις τῆς Ὁρθοδόξου παραδόσεως καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος. Ποτέ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον δὲν ὑπῆρξεν ἐκφραστὴς μιᾶς κλειστῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὄχι νὰ ἀγνοῇ τὸν κόσμον, ἀλλὰ νὰ συμβάλλῃ εἰς τὴν ἐν Χριστῷ μεταμόρφωσίν του. Ἐμφανέστατα, τὸ συγκλονιστικὸν «ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου» (Ἰωάν. ιη', 36), σημαίνει ὅτι ἡ βασιλεία αὐτὴ δὲν ἔχει σχέσιν μέ τὰς ἀλλοτρίωτικὰς δυνάμεις τοῦ κόσμου, μέ τὴν πτώσιν, τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὴν «κακὴν ἀλλοίωσιν». Οὐδόλως ὅμως ἀναφέρεται ὁ λόγος τοῦ Κυρίου εἰς μίαν Ἐκκλησίαν ἀκοσμικὴν, ἐσωστρεφεῖ καὶ ἀδιάφορον διὰ τὴν ἱστορίαν. Εἰς κάθε ἐποχὴν καὶ ὑπὸ πᾶσαν περίστασιν ἡ Ἐκκλησία καλεῖται νὰ ἀναδεικνύηται «κόσμος τοῦ κόσμου» (Ὁριγένης) καὶ ὄχι «ἀντικόσμος».

Ἅπαντα αὐτὰ ἀποκοτῶν δι' ὑμᾶς ἰδιαιτέραν ἐμφρασιν καὶ βαρύτητα, καθὼς εἴσθε Ἱεράρχης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου. Προσφυῶς, ἡ μαρτυρία τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας παρομοιάζεται μέ τὴν φιλόανθρωπον ἀγάπην τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου τῆς εὐαγγελικῆς παραβολῆς. Δὲν διαχωρίζει ἡ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ μεταξύ ἡμετέρων καὶ ξένων, φροντίζει τὰς πληγὰς τῶν περιπεσόντων εἰς τοὺς ποικιλωνύμους ληστὰς, πολλοὶ ἐκ τῶν ὁποίων λυμαίνονται σήμερον, κατὰ προτεραιότητα, τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων. Θά βιώσητε καὶ ὑμεῖς εἰς τὴν διακονίαν σας τὴν παρουσίαν καὶ τὴν πρόκλησιν τοῦ διαφορετικοῦ. Ἡ συνάντησις καὶ ἡ συμβίωσις μέ τὸ διαφορετικὸν ἀπαιτεῖ νὰ γνωρίζωμεν τὸν ἄλλον, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐπιβάλλει συνεπῆ γνῶσιν καὶ καλλιέργειαν τῆς ἡμετέρας ταυτότητος, τῶν ἀξιών καὶ τοῦ πολιτισμοῦ μας. Πέραν τούτου, ὀφείλετε νὰ εἴσθε φορεὺς καὶ ἐκφραστὴς τοῦ πνεύματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς τὸν χῶρον τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως καὶ τῆς διαθρησκειακῆς προσεγγίσεως καὶ συνεργασίας.

Προσφιλέστατε ἀδελφέ,

Ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία σᾶς ἀποστέλλει μέ χρηστάς ἐλπίδας εἰς ἓν γεώργιον τοῦ Κυρίου, ὅπου ὁ θερισμὸς πολὺς. Γνωρίζετε ἐξ ἄλλου καλῶς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Νέας Ἱερσῆς, τῆς ὁποίας διετελέσατε ἐπιτυχῶς ἀρχιερατικῶς ὑπεύθυνος κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη. Εἰς τὴν ποιμαντικὴν ὑμῶν διακονίαν νὰ μεριμνᾶτε διὰ τὴν συνέχισιν τῆς ἤδη καλῆς ἐπικοινωνίας τοῦ ποιμνίου σας μέ τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν καὶ διὰ τὴν ἐνότητα τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς καὶ τὴν ἀδελφικὴν συνεργασίαν μετὰ τοῦ ἐνταῦθα Ἐξάρχου ἡμῶν Ἱερωτάτου

Αρχιεπισκόπου κ. Ἐλπιδοφόρου. Ἡ δύναμις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι πνευματική. Διέπουν τὴν ζωὴν τῆς θεόγραπτοι πνευματικοὶ νόμοι καὶ θεοπαράδοτοι ἀρχαί. Κρατεῖτε τῆς ὁμολογίας τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως καὶ τῶν ἀκαταλύτων ἀξιών τοῦ ἡθους καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς. Κρατεῖτε, ὡς Ἐπίσκοπος καὶ Μητροπολίτης τοῦ Ἁγιωτάτου Ἀποστολικοῦ καὶ Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, τῆς ὑπερασπίσεως τῶν ἀπαραγράπτων δικαίων αὐτοῦ, πρὸς τὸν ὅποιον ἔχετε ἐπιδείξει καὶ συνεχίζετε νὰ ἐπιδεικνύητε συγκινητικὴν ἀφοσίωσιν καὶ ὑποδειγματικὴν ὑπακοήν.

Προσευχόμεθα, ὁ ἀρχηγὸς καὶ τελειωτὴς τῆς πίστεως ἡμῶν νὰ σᾶς ἐνισχύη εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν καὶ ποιμαντικὸν σας ἔργον, ἐπ' ἀγαθῶ τοῦ λαοῦ Αὐτοῦ καὶ πρὸς δόξαν τοῦ ἐπουρανίου ὀνόματός Του. Ἄξιος!

βκγ' Σεπτεμβρίου ις'
Ἐπιτομή ἀγαπῶν ἐν χερσὶ ἀδελφῶν